



Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 7ης Φεβρουαρίου 2018*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Δηλώσεις ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016 – Υλοποίηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση ή από τα κράτη μέλη των προβλεφθέντων μέτρων – Έγγραφα που έχουν καταρτιστεί ή παραληφθεί από τη νομική υπηρεσία θεσμικού οργάνου – Παροχή νομικών συμβουλών – Αναλύσεις με αντικείμενο τη νομιμότητα των μέτρων που προβλέφθηκαν στο πλαίσιο της υλοποίησης της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016 – Άρνηση προσβάσεως – Άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 – Εξαίρεση σχετική με την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις – Άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 – Εξαίρεση σχετική με την προστασία των ενδίκων διαδικασιών – Εξαίρεση σχετική με την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών»

Στην υπόθεση T-852/16,

Access Info Europe, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους O. Brouwer, E. Raedts και J. Wolfhagen, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Buchet και M. Κωνσταντινίδη,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2016) 6030 τελικό της Επιτροπής, της 19ης Σεπτεμβρίου 2016, με την οποία επιβεβαιώθηκε η άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση της προσφεύγουσας σε έγγραφα της νομικής υπηρεσίας του θεσμικού οργάνου που φέρονται να αφορούν τη νομιμότητα των μέτρων που έλαβαν η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κράτη μέλη της για την υλοποίηση των δράσεων που περιγράφονται στη δήλωση των αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων της Ένωσης, της 18ης Μαρτίου 2016, η οποία εκδόθηκε κατόπιν της πραγματοποιηθείσας την ίδια ημέρα συνόδου με τον Πρωθυπουργό της Τουρκίας,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul και J. Svaningsen (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Νοεμβρίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Επί των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας

- 1 Στις 15 Οκτωβρίου 2015 η Δημοκρατία της Τουρκίας και η Ευρωπαϊκή Ένωση συμφώνησαν ένα κοινό σχέδιο δράσεως με τίτλο «EU-Turkey joint action plan» (στο εξής: κοινό σχέδιο δράσεως), με σκοπό την ενίσχυση της συνεργασίας τους στον τομέα της στηρίξεως των Σύρων υπηκόων που απολαύουν προσωρινής διεθνούς προστασίας και στον τομέα της διαχειρίσεως της μεταναστεύσεως, για την αντιμετώπιση της κρίσεως που δημιουργήθηκε λόγω της καταστάσεως στη Συρία.
- 2 Φιλοδοξία του κοινού σχεδίου δράσεως ήταν να ανταποκριθεί στην κρίσιμη κατάσταση στη Συρία με τρεις τρόπους, και ειδικότερα, πρώτον, αντιμετωπίζοντας στη ρίζα τους τις αιτίες που οδηγούν τους Σύρους σε μαζική φυγή, δεύτερον, παρέχοντας στήριξη στους Σύρους που απολαύουν προσωρινής διεθνούς προστασίας και στις κοινότητες υποδοχής τους στην Τουρκία και, τρίτον, ενισχύοντας τη συνεργασία στον τομέα της προλήψεως των παράνομων μεταναστευτικών ροών προς την Ένωση.
- 3 Στις 29 Νοεμβρίου 2015 οι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ένωσης συναντήθηκαν με τον Τούρκο ομόλογό τους. Κατά το πέρας της συνόδου αυτής, αποφάσισαν να ενεργοποιήσουν το κοινό σχέδιο δράσεως, ιδίως δε να ενισχύσουν την ενεργό συνεργασία τους ως προς τους μετανάστες που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας, προλαμβάνοντας τη μετακίνησή τους προς την Τουρκία και την Ένωση, διασφαλίζοντας την εφαρμογή των διατάξεων διμερών συμφωνιών επανεισδοχής και μεριμνώντας για την ταχεία επιστροφή των μεταναστών που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας στις χώρες καταγωγής τους.
- 4 Στις 8 Μαρτίου 2016, σε δήλωση των αρχηγών κρατών ή κυβερνήσεων της Ένωσης, που δημοσιεύθηκε από τις κοινές υπηρεσίες του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναφερόταν ότι οι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων της Ένωσης συζήτησαν με τον Τούρκο Πρωθυπουργό για τις σχέσεις μεταξύ της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας και ότι είχε σημειωθεί πρόοδος όσον αφορά την εφαρμογή του κοινού σχεδίου δράσεως (στο εξής: δήλωση ΕΕ-Τουρκίας της 8ης Μαρτίου 2016). Η σύνοδος αυτή πραγματοποιήθηκε στις 7 Μαρτίου 2016.
- 5 Στις 18 Μαρτίου 2016 δημοσιεύθηκε στον δικτυακό τόπο του Συμβουλίου, υπό τη μορφή του δελτίου Τύπου 144/16, δήλωση σχετικά με τα αποτελέσματα «[της τρίτης συνόδου] από τον Νοέμβριο του 2015 που ήταν αφιερωμένη στην εμβάθυνση των σχέσεων ΕΕ-Τουρκίας καθώς και στην αντιμετώπιση της μεταναστευτικής κρίσης», μεταξύ των «μ[ελών] του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και «το[υ] Τούρκο[υ] ομ[ολόγου] τους» (στο εξής: δήλωση ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016). Κατά την εν λόγω δήλωση, όλοι οι νέοι παράτυποι μετανάστες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά μέσω Τουρκίας από τις 20 Μαρτίου 2016 και έπειτα θα επιστρέφονται στην Τουρκία και, για κάθε επιστροφή Σύρου στην Τουρκία από τα ελληνικά νησιά, ένας άλλος Σύρος θα επανεγκαθίσταται από την Τουρκία προς την Ένωση, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων τρωτότητας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Επί της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα

Επί της προγενέστερης αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα

- 6 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 17ης Μαρτίου 2016, η προσφεύγουσα ένωση Access Info Europe ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), από τη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) «Μετανάστευση και εσωτερικές υποθέσεις» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (στο εξής: ΓΔ «Εσωτερικές Υποθέσεις») πρόσβαση σε «όλα τα έγγραφα που έχουν καταρτιστεί ή παραληφθεί από την Επιτροπή και περιέχουν παροχή νομικών συμβουλών ή/και νομικές αναλύσεις ως προς τη νομιμότητα, [υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης] και του διεθνούς δικαίου, της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την επανεισδοχή προσώπων που διαμένουν χωρίς άδεια (ΕΕ [2014,] L 134[, σ. 3])», καθώς και σε «όλα τα έγγραφα που έχουν καταρτιστεί ή παραληφθεί από την Επιτροπή και περιέχουν παροχή νομικών συμβουλών ή/και νομικές αναλύσεις ως προς τη νομιμότητα των ενεργειών της [Ένωσης] και των κρατών μελών της στο πλαίσιο της υλοποίησης των δράσεων οι οποίες περιγράφονται στη δήλωση που αφορά τη συμφωνία που επιτεύχθηκε με τη [Δημοκρατία της] Τουρκία[ς], κατά τη σύνοδο της 7ης Μαρτίου 2016 [...] έγγραφα που καταρτίστηκαν τόσο πριν όσο και μετά τη διεξαγωγή της ως άνω συνόδου, μέχρι σήμερα».
- 7 Με απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016, ο γενικός διευθυντής της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής (στο εξής: νομική υπηρεσία) αρνήθηκε την πρόσβαση της προσφεύγουσας σε οκτώ σειρές εγγράφων, αποτελούμενες από υπηρεσιακά σημειώματα και μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αντηλλάγησαν μεταξύ της νομικής υπηρεσίας και της ΓΔ «Εσωτερικές Υποθέσεις» κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ 7ης και 31ης Μαρτίου 2016, έγγραφα τα οποία εκτίμησε ότι καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα που σχετιζόνταν με τη δήλωση ΕΕ-Τουρκίας της 8ης Μαρτίου 2016.
- 8 Κατόπιν υποβολής από την προσφεύγουσα επιβεβαιωτικής αιτήσεως, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2016) 6029 τελικό, της 19ης Σεπτεμβρίου 2016, με την οποία επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, την απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016 περί αρνήσεως προσβάσεως στα έγγραφα που σχετιζόνταν με τη δήλωση ΕΕ-Τουρκίας της 8ης Μαρτίου 2016 και τους λόγους στους οποίους στηριζόταν η εν λόγω άρνηση, όπως αυτοί εκτίθεντο στην απόφαση της 3ης Ιουνίου 2016. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, προσφυγή κατά της αποφάσεως C(2016) 6029 τελικό, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-851/16.

Επί της αιτήσεως προσβάσεως στα επίδικα εν προκειμένω έγγραφα

- 9 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 26ης Απριλίου 2016, η προσφεύγουσα ζήτησε από τη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 1049/2001, πρόσβαση σε «όλα τα έγγραφα που έχουν καταρτιστεί ή παραληφθεί από την Επιτροπή και περιέχουν παροχή νομικών συμβουλών ή/και νομικές αναλύσεις ως προς τη νομιμότητα των ενεργειών της [Ένωσης] και των κρατών μελών της στο πλαίσιο της υλοποίησης των δράσεων οι οποίες περιγράφονται στη δήλωση που αφορά τη συμφωνία που επιτεύχθηκε με τη [Δημοκρατία της] Τουρκία[ς], κατά τη σύνοδο της 18ης Μαρτίου 2016[...] [...] έγγραφα που καταρτίστηκαν τόσο πριν όσο και μετά τη διεξαγωγή της ως άνω συνόδου, μέχρι σήμερα» (στο εξής: αίτηση προσβάσεως).

- 10 Με απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, ο γενικός διευθυντής της νομικής υπηρεσίας ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι εντόπισε τρεις σειρές εγγράφων, ήτοι συνολικώς οκτώ έγγραφα, εκ των οποίων επτά μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, στα οποία αρνήθηκε την πρόσβαση (στο εξής: επίδικα έγγραφα).
- 11 Ως δικαιολογητική βάση της αρνήσεως παροχής προσβάσεως στα επίδικα έγγραφα προβλήθηκε, πρώτον, η προσβολή της προστασίας της παροχής νομικών συμβουλών και η προσβολή της προστασίας των ενδίκων διαδικασιών, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 και, δεύτερον, η διακύβευση της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων εντός της Επιτροπής, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού. Τρίτον, η προστασία των διεθνών σχέσεων, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, προβλήθηκε, εν πάση περιπτώσει, ως λόγος για να μην επιτραπεί στην προσφεύγουσα η πρόσβασή της στα επίδικα έγγραφα.
- 12 Με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 2016, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, επιβεβαιωτική αίτηση, ζητώντας από την Επιτροπή να αναθεωρήσει τη θέση της.
- 13 Με την απόφαση C(2016) 6030 τελικό, της 19ης Σεπτεμβρίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, την αρχική απόφαση περί αρνήσεως προσβάσεως και τους λόγους στους οποίους στηριζόταν η εν λόγω άρνηση, όπως αυτοί εκτίθεντο στην αρχική απόφαση. Επιπλέον, η Επιτροπή επισήμανε ότι το τμήμα εκείνο της αιτήσεως προσβάσεως το οποίο αφορούσε τα έγγραφα που βρισκόταν στην κατοχή της ΓΔ «Εσωτερικές Υποθέσεις» είχε διαβιβαστεί στη Διεύθυνση αυτή, η οποία, με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2016, επέτρεψε την πρόσβαση της προσφεύγουσας σε τρία έγγραφα που είχε στην κατοχή της, αλλά αρνήθηκε την πρόσβασή της σε ένα τέταρτο έγγραφο, και συγκεκριμένα το έγγραφο της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, στηριζόμενη στην εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.
- 14 Τα επίδικα εν προκειμένω έγγραφα είναι τα εξής:
- μια σειρά μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απεστάλησαν στις 8 Απριλίου 2016 από τη νομική υπηρεσία στη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) «Ευρωπαϊκή Πολιτική Γειτονίας και Διαπραγματεύσεις για τη Διεύρυνση» (στο εξής: ΓΔ «Διεύρυνση»), με τις παρατηρήσεις της νομικής υπηρεσίας επί ενός εγγράφου, συνημμένου στα μηνύματα αυτά, που αφορά τις διαβεβαιώσεις σχετικά με τη μεταχείριση την οποία θα έπρεπε να επιφυλάξει η Τουρκία στους Σύρους υπηκόους, και με στοιχεία Ares(2016) 2655082 (στο εξής: πρώτο επίδικο έγγραφο)·
 - ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της νομικής υπηρεσίας που απεστάλη ως απάντηση στις 11 Απριλίου 2016 στο γραφείο του F. Timmermans, πρώτου αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, καθώς και στη ΓΔ «Εσωτερικές Υποθέσεις» και στη ΓΔ «Διεύρυνση», με αντικείμενο τις ελληνικές επιτροπές προσφυγών και με στοιχεία Ares(2016) 2655468, το οποίο καταρτίστηκε κατόπιν ερωτήματος που υπέβαλε η Ολλανδική Προεδρία της Ένωσης με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 9ης Απριλίου 2016 (στο εξής: δεύτερο επίδικο έγγραφο)·
 - μια σειρά δύο μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της νομικής υπηρεσίας που απεστάλησαν στις 12 Απριλίου 2016 στη ΓΔ «Εσωτερικές υποθέσεις», με αντικείμενο την εφαρμοζόμενη από τις ελληνικές επιτροπές προσφυγών πρακτική και με στοιχεία Ares(2016) 2655140 (στο εξής: τρίτο επίδικο έγγραφο).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 16 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να εξετάσει το ενδεχόμενο να καλέσει την καθής να προσκομίσει τα επίδικα έγγραφα στο πλαίσιο μέτρου διεξαγωγής αποδείξεων. Η Επιτροπή, συμφώνως προς το άρθρο 88, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, τοποθετήθηκε επί του αιτήματος αυτού στο πλαίσιο του υπομνήματος ανταπαντήσεως.
- 17 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα αμφισβητούσε τη νομιμότητα αποφάσεως με την οποία δεν της επιτράπη η πρόσβαση σε έγγραφα κατ' εφαρμογήν διαφόρων εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, υποστηρίζοντας ότι οι εξαιρέσεις στις οποίες στηρίχτηκε το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο δεν είχαν εφαρμογή επί των ζητηθέντων εγγράφων, το Γενικό Δικαστήριο, το οποίο έχει, στην περίπτωση αυτή, την υποχρέωση να διατάξει την προσκόμιση των εγγράφων αυτών και να τα εξετάσει (απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Jurašionis κατά Συμβουλίου, C-576/12 P, EU:C:2013:777, σκέψη 27), υποχρέωσε, με διάταξη της 4ης Ιουλίου 2017, την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 91, στοιχείο γ', και του άρθρου 92 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προσκομίσει τα επίδικα έγγραφα, διευκρινίζοντας συγχρόνως ότι, κατά το άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας, τα έγγραφα αυτά δεν θα κοινοποιούνταν στην προσφεύγουσα.
- 18 Κατόπιν διπλής ανταλλαγής υπομνημάτων, η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε και το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 19 Στις 13 Ιουλίου 2017 η Επιτροπή προσκόμισε τα επίδικα έγγραφα.
- 20 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Νοεμβρίου 2017, για τη διεξαγωγή της οποίας η υπό κρίση υπόθεση συνενώθηκε με την υπόθεση T-851/16, Access Info Europe κατά Επιτροπής. Στο πλαίσιο της αγορεύσεώς της, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε, μεταξύ άλλων, ότι δεν αμφισβητούσε τη δήλωση της Επιτροπής ότι δεν υπήρξε αποδέκτρια εγγράφων από τα κράτη μέλη, που να περιλαμβάνουν παροχή νομικών συμβουλών ανάλογων με εκείνες που είχε καταρτίσει η νομική υπηρεσία της.
- 21 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως που αφορούν, αντιστοίχως, πρώτον, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001· δεύτερον, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του

κανονισμού αυτού· τρίτον, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού και, τέταρτον και επικουρικώς, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

- 24 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη την πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα με την υποθετική αιτιολογία ότι τυχόν γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών θα είχε επιπτώσεις στις διεθνείς σχέσεις, παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, κατά τη νομολογία που προκύπτει από τη σκέψη 64 της αποφάσεως της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld (C-350/12 P, EU:C:2014:2039), η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει, πράγμα το οποίο δεν έπραξε εν προκειμένω, πώς ακριβώς η γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων θα έθιγε συγκεκριμένα και ουσιαστικά τη θέση της Ένωσης έναντι της Δημοκρατίας της Τουρκίας.
- 25 Η προσφεύγουσα, υποστηρίζοντας ότι τα επίδικα έγγραφα περιείχαν πληροφορίες ως προς συγκεκριμένα σημεία της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016 και ως προς την ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής διαφόρων πράξεων της Ένωσης σχετικών με το αντικείμενο της δηλώσεως αυτής, φρονεί ότι η Επιτροπή δεν δύναται να προβάλλει ως δικαιολογητικό λόγο για την άρνηση προσβάσεως στα επίδικα έγγραφα την ανησυχία ότι η γνωστοποίησή τους θα έφερνε στο φως αποκλίνουσες απόψεις ως προς την επιλογή και τη νομιμότητα ορισμένων μέτρων υλοποίησης της εν λόγω δηλώσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι τα επίδικα έγγραφα περιείχαν κατ' ανάγκην αναλύσεις σχετικές με τις αρμοδιότητες της Ένωσης ή με το κεκτημένο της Ένωσης στον τομέα του ασύλου, δεδομένου ότι η Επιτροπή, προς δικαιολόγηση της αρνήσεώς της να τα γνωστοποιήσει, στηρίχτηκε στην εξαίρεση περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών σε σχέση με τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι διατάξεις της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NF κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-192/16, EU:T:2017:128), της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NG κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-193/16, EU:T:2017:129), και της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NM κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-257/16, EU:T:2017:130) (στο εξής: υποθέσεις ασύλου). Από τη φύση, όμως, των ζητημάτων επί των οποίων αποφάνθηκε το Γενικό Δικαστήριο με τις διατάξεις αυτές καθίσταται σαφές ότι τα υπομνήματα παρεμβάσεως τα οποία θα είχε ενδεχομένως υποβάλει η Επιτροπή αν είχε παρέμβει στις εν λόγω υποθέσεις θα περιείχαν κατ' ανάγκην εκτιμήσεις για το ζήτημα της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών.
- 26 Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίζει, χωρίς να προσκομίζει περαιτέρω στοιχεία, ότι οι διεθνείς σχέσεις της Ένωσης θα θίγονταν από τη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων. Επίσης, η Επιτροπή δεν διευκρινίζει πώς ακριβώς η αποκάλυψη του περιεχομένου των εγγράφων αυτών θα μπορούσε συγκεκριμένα να επηρεάσει τον φερόμενο ως διαρκή διάλογο μεταξύ της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας.
- 27 Εξάλλου, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374), το Δικαστήριο, αποφαινόμενο υπέρ της προσβάσεως σε τέτοια έγγραφα, υπογράμμισε ότι η γνωστοποίηση τέτοιου είδους εγγράφων από τα θεσμικά όργανα συμβάλλει στην ενδυνάμωση της νομιμοποίησης των οργάνων αυτών στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και στην ενίσχυση της εμπιστοσύνης των Ευρωπαίων πολιτών στο δημοκρατικό σύστημα. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η διεξαγωγή διαφανούς συζητήσεως με αντικείμενο την υλοποίηση των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016 θα εδραίωνε την εμπιστοσύνη της Δημοκρατίας της Τουρκίας στα ληφθέντα από την Ένωση μέτρα και, ως εκ τούτου, θα ενίσχυε τη σχέση της Ένωσης με την εν λόγω τρίτη χώρα, αντί να τη διακυβεύσει. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι δεν μπορεί να διαπιστωθεί ότι θίγονται οι διεθνείς σχέσεις για τον λόγο και μόνο ότι ο εταίρος της Ένωσης, εν προκειμένω η Δημοκρατία της Τουρκίας, δεν εφαρμόζει την αρχή της διαφάνειας και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποχρεωθεί να αποκαλύψει το

περιεχόμενο των νομικών γνωμοδοτήσεων που έχουν καταρτίσει οι υπηρεσίες του στο πλαίσιο των συζητήσεων με την Ένωση. Εν πάση περιπτώσει, θα ήταν προς το συμφέρον του τρίτου κράτους αυτού να στηρίζονται τα μέτρα για την υλοποίηση της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016 στην ορθή νομική βάση, ώστε να αποφευχθεί η μεταγενέστερη δικαστική αμφισβήτησή τους με επιχείρημα, μεταξύ άλλων, την αναρμοδιότητα των οργάνων που εξέδωσαν τις σχετικές πράξεις.

- 28 Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η απόκρυψη τυχόν αμφιβολιών ως προς τη νομική βάση και τη χρήση ορισμένων μέτρων υλοποίησης της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016 θα μπορούσε εν τέλει να έχει σοβαρές επιπτώσεις στις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης. Εξάλλου, όσον αφορά τα μέτρα αυτά, η προσφεύγουσα σημειώνει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η διαδικασία για την τροποποίηση της αποφάσεως (ΕΕ) 2015/1601 του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2015, για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας (ΕΕ 2015, L 248, σ. 80), και του κανονισμού (ΕΚ) 539/2001 του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2001, περί του καταλόγου τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων υπόκεινται στην υποχρέωση θεώρησης για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών, και του καταλόγου των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων απαλλάσσονται από την υποχρέωση αυτή (ΕΕ 2001, L 81, σ. 1), βρισκόταν σε προχωρημένο στάδιο. Ειδικότερα, στις 4 Μαΐου 2016, η Επιτροπή είχε εγκρίνει την πρόταση κανονισμού COM(2016) 279 τελικό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την τροποποίηση του κανονισμού 539/2001, ενώ, στις 29 Σεπτεμβρίου 2016, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΕΕ) 2016/1754, για την τροποποίηση της απόφασης 2015/1601 (ΕΕ 2016, L 268, σ. 82).
- 29 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου.
- 30 Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει καταρχάς ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι «η δήλωση ΕΕ-Τουρκίας και η υλοποίησή της από τους διάφορους εμπλεκόμενους φορείς [ήταν] υψίστης σημασίας για τις εξωτερικές σχέσεις της Ένωσης με τη [Δημοκρατία της] Τουρκία[ς]» και ότι ακριβώς «[η] γνωστοποίηση της διατυπούμενης με τα έγγραφα [στα οποία δεν επέτρεπε την πρόσβαση] νομικής εκτιμήσεως, τα οποία περιλάμβαναν νομικές συμβουλές παρασχεθείσες εντός της Επιτροπής, ενείχε συγκεκριμένο κίνδυνο να περιπλέξει τη θέση της [Ένωσης] στον διάλογό της με τη [Δημοκρατία της] Τουρκία[ς], και, ως εκ τούτου, να θίξει τις διεθνείς σχέσεις της [Ένωσης]».
- 31 Περαιτέρω, η Επιτροπή, υπενθυμίζοντας ότι μεταξύ της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας διεξάγεται σε μόνιμη βάση διάλογος σχετικά με το εξαιρετικά ευαίσθητο και σημαντικό ζήτημα της υλοποίησης των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016 για τη μεταναστευτική κρίση, φρονεί ότι είναι απολύτως αναγκαίο ο διάλογος αυτός να πραγματοποιείται σε κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης και στη βάση της ισοτιμίας της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας. Τυχόν γνωστοποίηση, όμως, των επίδικων εγγράφων, τα οποία περιλαμβάνουν ενδοϋπηρεσιακές νομικές συμβουλές που θα χρησιμοποιηθούν από τους εκπροσώπους της Επιτροπής στις σχέσεις της Ένωσης με την εν λόγω τρίτη χώρα, θα ανέτρεπε την ισορροπία αυτή διότι, αφενός, θα παρείχε στο εν λόγω κράτος τη δυνατότητα να αποκτήσει ενδοϋπηρεσιακές νομικές γνωμοδοτήσεις της Ένωσης και, αφετέρου, θα προκαλούσε εσφαλμένες εντυπώσεις στους πολίτες της Ένωσης. Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να ληφθούν υπόψη ο ευαίσθητος χαρακτήρας του μεταναστευτικού ζητήματος και η εύθραυστη φύση της υφιστάμενης καταστάσεως. Επίσης, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή εξήγησε ότι διασφάλισε τη διαφάνεια, καθόσον δέχτηκε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα το αντικείμενο των επίδικων εγγράφων τα οποία εκτίμησε ότι καλύπτονταν από την αίτηση προσβάσεως της προσφεύγουσας.
- 32 Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εξήγησε σαφώς, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι τα επίδικα έγγραφα δεν περιείχαν νομικές συμβουλές ως προς το ζήτημα της κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών της στον τομέα τον οποίο αφορούν οι δηλώσεις ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016, οι οποίες, κατά την άποψη του θεσμικού οργάνου αυτού, δεν συνιστούν διεθνείς συμφωνίες κατά την έννοια του

άρθρου 218 ΣΛΕΕ, ανεξαρτήτως της μορφής και της φύσεως των πράξεων αυτών. Ως προς την πτυχή αυτή, οι διατάξεις της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NF κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-192/16, EU:T:2017:128), της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NG κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-193/16, EU:T:2017:129), και της 28ης Φεβρουαρίου 2017, NM κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (T-257/16, EU:T:2017:130), οι οποίες εκδόθηκαν στις υποθέσεις ασύλου, δεν ασκούν επιρροή επί της εκτιμήσεως της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι είναι μεταγενέστερες της εν λόγω αποφάσεως.

Γενικές εκτιμήσεις επί του κανονισμού 1049/2001

- 33 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά την αιτιολογική του σκέψη 1, ο κανονισμός 1049/2001 συγκεκριμενοποιεί τη βούληση που εκφράζεται στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΕ να «πραγματοποιηθεί ένα νέο βήμα στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης, στην οποία οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και όσο το δυνατόν εγγύτερα στους πολίτες». Όπως υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 2 του εν λόγω κανονισμού, το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης συνδέεται με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των οργάνων αυτών (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 34, και της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 27).
- 34 Προς τούτο, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι, κατά την αιτιολογική σκέψη 4 και το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, να χορηγηθεί στο κοινό το ευρύτερο δυνατό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 61· της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά ΑΡΙ και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 69, και της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 28).
- 35 Το δικαίωμα αυτό υπόκειται, πάντως, σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 62). Ειδικότερα, και σύμφωνα με την αιτιολογική του σκέψη 11, ο κανονισμός 1049/2001 θεσπίζει με το άρθρο 4 καθεστώς εξαιρέσεων το οποίο επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο σε περίπτωση που η γνωστοποίησή του θα έθιγε την προστασία κάποιου από τα προστατευόμενα από το άρθρο αυτό συμφέροντα (αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά ΑΡΙ και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 71, και της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 29).
- 36 Δεδομένου ότι οι εξαιρέσεις αυτές συνιστούν απόκλιση από την αρχή της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά και να εφαρμόζονται στενά (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 63· της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 36, και της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 30), οπότε το γεγονός και μόνον ότι το ζητούμενο έγγραφο αφορά συμφέρον που προστατεύεται με κάποια από τις ως άνω εξαιρέσεις δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της σχετικής εξαιρέσεως (αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 64· της 13ης Απριλίου 2005, Verein für Konsumenteninformation κατά Επιτροπής, T-2/03, EU:T:2005:125, σκέψη 69, και της 7ης Ιουνίου 2011, Toland κατά Κοινοβουλίου, T-471/08, EU:T:2011:252, σκέψη 29).
- 37 Συγκεκριμένα, όταν το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο αποφασίζει να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η γνωστοποίηση, τότε οφείλει καταρχήν να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με το ζήτημα πώς η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό θα μπορούσε να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύεται από κάποια εξαίρεση του άρθρου 4 του

κανονισμού 1049/2001 την οποία επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο. Επιπλέον, ο κίνδυνος προσβολής του συμφέροντος αυτού πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (βλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία: απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 52).

Επί του ειδικού καθεστώτος του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 και της εφαρμογής του στην υπό κρίση υπόθεση

- 38 Όσον αφορά τα συμφέροντα που προστατεύονται με το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι λόγω του ιδιαίτερου ευαίσθητου και ουσιαστικού χαρακτήρα των συμφερόντων αυτών, σε συνδυασμό με την υποχρέωση που το θεσμικό όργανο υπέχει από την εν λόγω διάταξη να αρνείται την πρόσβαση όταν η γνωστοποίηση ενός εγγράφου στο κοινό μπορεί να θίξει τα συμφέροντα αυτά, η απόφαση που πρέπει να λάβει το θεσμικό όργανο είναι περίπλοκη και απαιτεί λεπτούς χειρισμούς και ιδιαίτερη προσοχή και ότι, επομένως, για την έκδοση τέτοιας απόφασης, το όργανο αυτό πρέπει να διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 35). Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι οι εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 είναι διατυπωμένες κατά τρόπο επιτακτικό και, ως εκ τούτου, τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να αρνούνται την πρόσβαση στα έγγραφα που εμπίπτουν στις υποχρεωτικές αυτές εξαιρέσεις όταν αποδεικνύονται οι περιστάσεις τις οποίες καλύπτουν οι εν λόγω εξαιρέσεις, χωρίς να είναι αναγκαίο να προβούν σε στάθμιση της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος με ένα υπέρτερο γενικό συμφέρον (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 25ης Απριλίου 2007, WWF European Policy Programme κατά Συμβουλίου, T-264/04, EU:T:2007:114, σκέψεις 44 και 45, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψη 44).
- 39 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει ότι τα κριτήρια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 είναι πολύ γενικά, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το γράμμα της διατάξεως αυτής, η αίτηση προσβάσεως πρέπει να απορρίπτεται όταν η γνωστοποίηση του ζητούμενου εγγράφου «θα έθιγε» την προστασία του «δημοσίου συμφέροντος», όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τη «δημόσια ασφάλεια» ή τις «διεθνείς σχέσεις» και όχι μόνο, όπως είχε προταθεί στο πλαίσιο της νομοθετικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση του εν λόγω κανονισμού, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες διαπιστώνεται πράγματι ότι η γνωστοποίηση θίγει «σοβαρά» την προστασία αυτή (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψεις 36 έως 38).
- 40 Επομένως, ο κανόνας της συστατικής ερμηνείας των εξαιρέσεων του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 δεν απαγορεύει, όσον αφορά τις εξαιρέσεις περί δημοσίου συμφέροντος που απαριθμούνται στην παράγραφο 1, στοιχείο α', του άρθρου αυτού, να διαθέτει το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως όταν αποφασίζει αν η γνωστοποίηση ενός εγγράφου στο κοινό ενδέχεται να θίξει τα συμφέροντα που προστατεύει η διάταξη αυτή και, συνακόλουθα, ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο επί αποφάσεως περί αρνήσεως προσβάσεως σε έγγραφο, την οποία έχει λάβει θεσμικό όργανο βάσει των εξαιρέσεων αυτών, πρέπει να περιορίζεται στη διαπίστωση του αν τηρήθηκαν οι κανόνες σχετικά με τη διαδικασία και την αιτιολογία της σχετικής αποφάσεως, σχετικά με το υποστατό των πραγματικών περιστάσεων, καθώς και σχετικά με την απουσία πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και καταχρήσεως εξουσίας (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 64, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψη 34).

- 41 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί εν προκειμένω αν, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέσχε πειστικές εξηγήσεις ως προς το πώς ακριβώς η πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα θα μπορούσε να θίξει, συγκεκριμένα και ουσιαστικά, την προστασία των διεθνών σχέσεων της Ένωσης και αν, εντός των ορίων της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όσον αφορά την εφαρμογή των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, η προσβαλλόμενη προσβολή μπορεί να χαρακτηριστεί ως ευλόγως προβλέψιμη και όχι ως αμιγώς υποθετική.
- 42 Συναφώς, για να αρνηθεί την πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή προέβαλε ως δικαιολογητικό λόγο το ότι, κατά την άποψή της, τυχόν γνωστοποίηση των ως άνω εγγράφων στο κοινό θα έθιγε τις κρίσιμες σχέσεις μεταξύ της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας όσον αφορά ένα εξαιρετικά ευαίσθητο ζήτημα, και συγκεκριμένα τη διαχείριση της μεταναστευτικής κρίσεως.
- 43 Όσον αφορά το πρώτο επίδικο έγγραφο, αυτό περιλαμβάνει τις παρατηρήσεις της νομικής υπηρεσίας επί εγγράφου συνημμένου στα εν λόγω μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και σχετικού με τις παρασχεθείσες από τη Δημοκρατία της Τουρκίας διαβεβαιώσεις όσον αφορά τη μεταχείριση που θα έπρεπε να επιφυλαχθεί από αυτήν στους Σύρους υπηκόους.
- 44 Συναφώς, έχει κριθεί κατ' ουσίαν ότι η γνωστοποίηση στοιχείων συνδεόμενων με τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει η Ένωση και τα κράτη μέλη της στο πλαίσιο των λαμβανόμενων αποφάσεων, ιδίως δε όταν τα στοιχεία αυτά αφορούν το ειδικό περιεχόμενο σχεδιαζόμενης συμφωνίας ή τους στρατηγικούς στόχους που επιδιώκει η Ένωση στο πλαίσιο διαπραγματεύσεων, θα διατάρασσε το κλίμα εμπιστοσύνης στις διαπραγματεύσεις που διεξάγονται κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί αρνήσεως προσβάσεως σε έγγραφα που περιέχουν τέτοια στοιχεία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Μαΐου 2012, in 't Veld κατά Συμβουλίου, T-529/09, EU:T:2012:215, σκέψεις 35, 36 και 39).
- 45 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, ειδικώς στο πλαίσιο των διεθνών διαπραγματεύσεων, οι θέσεις που λαμβάνει η Ένωση ενδέχεται, εξ ορισμού, να εξελιχθούν αναλόγως της πορείας των διαπραγματεύσεων αυτών, των παραχωρήσεων και των συμβιβασμών στους οποίους προβαίνουν, στο πλαίσιο αυτό, οι διάφοροι συμμετέχοντες. Ειδικότερα, η διατύπωση των διαπραγματευτικών θέσεων είναι δυνατόν να απαιτεί ορισμένες τακτικές εκτιμήσεις εκ μέρους των διαπραγματευτών, συμπεριλαμβανομένης και της ίδιας της Ένωσης, οπότε η γνωστοποίηση των θέσεων της Ένωσης στο πλαίσιο διεθνών διαπραγματεύσεων είναι δυνατόν να θίξει την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψεις 70 και 72).
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά εν προκειμένω ότι, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του προσωρινού χαρακτήρα των προταθεισών από τα μέλη της νομικής υπηρεσίας ενδεχόμενων τροποποιήσεων, οι οποίες, στο στάδιο αυτό, δεν είχαν υιοθετηθεί από την Επιτροπή ως θεσμικό όργανο και, αφετέρου, του περιεχομένου του ανωτέρω εγγράφου, το οποίο προοριζόταν να γίνει αποδεκτό και να υπογραφεί από τη Δημοκρατία της Τουρκίας μετά το πέρας των συζητήσεων και διαπραγματεύσεων με την Ελληνική Δημοκρατία και την Ένωση, η Επιτροπή, ορθώς και χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, στηρίχτηκε, όσον αφορά το πρώτο επίδικο έγγραφο, στην εξαίρεση περί προστασίας των διεθνών σχέσεων κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.
- 47 Όσον αφορά το δεύτερο επίδικο έγγραφο, αυτό περιλαμβάνει τη γνώμη της νομικής υπηρεσίας, με αποδέκτες το γραφείο του F. Timmermans, πρώτου αντιπροέδρου της Επιτροπής, καθώς και τη ΓΔ «Εσωτερικές Υποθέσεις» και τη ΓΔ «Διεύρυνση», σε απάντηση ερωτήματος που υπέβαλε ατύπως η Ολλανδική Προεδρία της Ένωσης με το από 9 Απριλίου 2016 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Η γνώμη αυτή αφορά αποκλειστικώς το ζήτημα της δυνατότητας χαρακτηρισμού των ελληνικών επιτροπών προσφυγών που ιδρύθηκαν με τη νέα ελληνική νομοθεσία περί ασύλου ως δικαστηρίων

κατά την έννοια του άρθρου 46 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, στο εξής: οδηγία περί διαδικασιών).

- 48 Σε αντίθεση με όσα υποστήριξε η Επιτροπή, αυτή καθαυτή η γνωστοποίηση του δεύτερου επίδικου εγγράφου δεν θα έθιγε την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, στο μέτρο κατά το οποίο οι εκτιμήσεις που περιέχονται στο έγγραφο αυτό αφορούν αποκλειστικώς τη νομοθεσία συγκεκριμένου κράτους μέλους της Ένωσης και, επομένως, δεν περιλαμβάνουν τη διατύπωση θέσεως σε σχέση με τη Δημοκρατία της Τουρκίας, επιπλέον δε, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ουδόλως έκανε λόγο περί επιπτώσεων τις οποίες θα είχε στις διεθνείς σχέσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας με το εν λόγω τρίτο κράτος τυχόν αποκάλυψη νομικών εκτιμήσεων σχετικών με την έννομη τάξη του κράτους μέλους αυτού στο πλαίσιο διμερών διαπραγματεύσεων μεταξύ των εν λόγω δύο κρατών αναφορικά με τον καθορισμό των λεπτομερών ρυθμίσεων για την υλοποίηση των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας.
- 49 Όσον αφορά το τρίτο επίδικο έγγραφο, αυτό επίσης αφορά κατά βάση τις ελληνικές επιτροπές προσφυγών, με εξαίρεση το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που περιλαμβάνεται στην τελευταία σελίδα του εγγράφου αυτού και στο οποίο γίνεται αναφορά σε διαπραγματεύσεις με τις τουρκικές αρχές. Όπως και στην περίπτωση του δεύτερου επίδικου εγγράφου, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι η Επιτροπή, παρά την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει συναφώς, δεν απέδειξε για ποιον λόγο η γνωστοποίηση του τρίτου επίδικου εγγράφου, εφόσον από αυτό απαλειφόταν το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που περιλαμβάνεται στο τέλος του, θα έθιγε την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης, μολονότι το έγγραφο αυτό δεν περιλαμβάνει διατύπωση θέσεως σε σχέση με τη Δημοκρατία της Τουρκίας και, επιπλέον, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ουδόλως έκανε λόγο περί επιπτώσεων τις οποίες θα είχε στις διεθνείς σχέσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας με το εν λόγω τρίτο κράτος τυχόν αποκάλυψη νομικών εκτιμήσεων σχετικών με την έννομη τάξη του κράτους μέλους αυτού στο πλαίσιο διμερών διαπραγματεύσεων μεταξύ των εν λόγω δύο κρατών αναφορικά με τον καθορισμό των λεπτομερών ρυθμίσεων για την υλοποίηση των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας.
- 50 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, αρνούμενη, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, να επιτρέψει την πρόσβαση της προσφεύγουσας στο δεύτερο και το τρίτο επίδικο έγγραφο, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 51 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, όσον αφορά την άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση στο πρώτο επίδικο έγγραφο, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, στο μέτρο κατά το οποίο η Επιτροπή, αφενός, προβάλλοντας ως δικαιολογητικό λόγο για την άρνηση αυτή το γεγονός ότι τυχόν γνωστοποίηση τέτοιου εγγράφου ενείχε συγκεκριμένο κίνδυνο να περιπλέξει τη θέση της Ένωσης στον διάλογό της με τη Δημοκρατία της Τουρκίας και, ως εκ τούτου, να θίξει τις σχέσεις της Ένωσης, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και, αφετέρου, μπορούσε νομίμως να περιοριστεί σε συνοπτική έκθεση του δικαιολογητικού αυτού λόγου δεδομένου ότι, υπό συνθήκες όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, τυχόν παροχή εκτενέστερων εξηγήσεων θα συνεπαγόταν την αποκάλυψη, κατά παράβαση της επιτακτικής προστασίας που έχει προβλέψει ο νομοθέτης με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, αυτού καθεαυτού του περιεχομένου εγγράφων τα οποία καλύπτονται από την προστασία που καθιερώνει η ως άνω διάταξη.
- 52 Αντιθέτως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτός, κατά το μέρος που αφορά τη στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση της προσφεύγουσας στο δεύτερο επίδικο έγγραφο και στο τρίτο επίδικο έγγραφο, εφόσον από αυτό απαλειφόταν το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που περιλαμβάνεται στην τελευταία σελίδα του.

53 Εντούτοις, στο μέτρο κατά το οποίο η άρνηση προσβάσεως στα επίδικα έγγραφα στηρίχτηκε επίσης στους λόγους που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001, θα πρέπει ακόμη να εξεταστεί αν οι λοιποί αυτοί προβληθέντες λόγοι αρνήσεως τύγχαναν εφαρμογής εν προκειμένω και αν, εν πάση περιπτώσει, δικαιολογούσαν το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001

54 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Ο λόγος αυτός διαιρείται σε τρία σκέλη τα οποία πρέπει να εξεταστούν κατά σειρά.

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την προστασία των ενδίκων διαδικασιών

55 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, στο μέτρο κατά το οποίο, εν προκειμένω, εφάρμοσε γενικό τεκμήριο αποκλεισμού της προσβάσεως στα επίδικα έγγραφα. Συγκεκριμένα, αφενός, η νομολογία αναγνωρίζει τη δυνατότητα εφαρμογής τέτοιου τεκμηρίου μόνον όσον αφορά τις εκκρεμείς ένδικες διαδικασίες. Όμως, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν εκκρεμούσε καμία ένδικη διαδικασία. Αφετέρου, σύμφωνα πάντα με τη νομολογία, το γενικό τεκμήριο περί προσβολής της προστασίας των ενδίκων διαδικασιών αφορά μόνο τα δικόγραφα και υπομνήματα που κατατίθενται στο πλαίσιο των εν λόγω διαδικασιών, κατηγορία στην οποία δεν εμπίπτουν τα επίδικα έγγραφα.

56 Επίσης, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν απέδειξε κατά ποιον τρόπο η γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων θα μπορούσε να θίξει, συγκεκριμένα και ουσιαστικά, την προστασία των ενδίκων διαδικασιών. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει συναφώς ότι τα επίδικα έγγραφα δεν καταρτίστηκαν για τις ανάγκες ορισμένης ένδικης διαδικασίας. Ειδικότερα, παρά την άσκηση, σε χρόνο μεταγενέστερο της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως προσβάσεως, των προσφυγών επί των οποίων εκδόθηκαν οι διατάξεις στις υποθέσεις ασύλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα επίδικα έγγραφα καταρτίστηκαν με σκοπό την εξέταση του σχετικού κекτημένου της Ένωσης, αντικείμενο που είναι σημαντικά ευρύτερο από εκείνο των προσφυγών αυτών.

57 Εν πάση περιπτώσει, αφενός, η προσφεύγουσα σημειώνει ότι η Επιτροπή δεν ήταν αντίδικος στις υποθέσεις ασύλου και ότι, ως εκ τούτου, δεν δύναται να επικαλεστεί την αρχή της ισότητας των όπλων ούτε, γενικότερα, την προστασία των ενδίκων διαδικασιών σε σχέση με όλα τα έγγραφα που έχουν σχέση με το αντικείμενο των προαναφερθεισών ενδίκων διαδικασιών οι οποίες εκκρεμούσαν κατά τον κρίσιμο χρόνο. Αφετέρου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή, καθόσον επικαλείται εν προκειμένω την προστασία αυτή, υποπίπτει σε αντίφαση, διότι υποστηρίζει μεν ότι τα επίδικα έγγραφα έχουν σχέση με τις εν λόγω υποθέσεις, πλην όμως δέχεται ότι τα έγγραφα αυτά αφορούσαν κατά βάση την τροποποίηση της αποφάσεως 2015/1601 και του κανονισμού 539/2001. Στην πραγματικότητα, τα εν λόγω έγγραφα περιέχουν απλώς αντικειμενικά δεδομένα των οποίων η γνωστοποίηση δεν ήταν ικανή, κατά την προσφεύγουσα, να θίξει τη θέση της Επιτροπής στις προαναφερθείσες ένδικες διαδικασίες.

58 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, επισημαίνοντας εκ προοιμίου ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν στηρίχτηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, σε γενικό τεκμήριο μη γνωστοποίησης βασιζόμενο στην εξαίρεση περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών ή σε κάποια άλλη εξαίρεση του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, η απόφαση περί αρνήσεως προσβάσεως λήφθηκε κατόπιν εξατομικευμένης εξετάσεως του περιεχομένου των επίδικων εγγράφων και, όσον αφορά το επιχείρημα ότι τα επίδικα έγγραφα δεν

συνιστούν δικόγραφα ή υπομνήματα κατατεθειμένα στο πλαίσιο ενδίκων διαδικασιών, η Επιτροπή επικαλείται τις αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής (T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 88), και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής (T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 64), που η προσφεύγουσα θεωρεί αντίθετες προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εξαίρεση περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών καλύπτει επίσης έγγραφα τα οποία δεν έχουν καταρτιστεί αποκλειστικώς για τους σκοπούς ορισμένης ένδικης διαδικασίας.

- 59 Κατά την Επιτροπή, όμως, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης απόφασεως, που είναι η μόνη κρίσιμη εν προκειμένω, η γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων θα είχε αναπόφευκτα ως αποτέλεσμα την αποκάλυψη του περιεχομένου των υπομνημάτων παρεμβάσεως που επρόκειτο να καταθέσει στο πλαίσιο των υποθέσεων ασύλου και τα οποία μνημονεύονται ρητώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, διότι τα επίδικα έγγραφα είχαν, κατά τον χρόνο εκείνο, όντως συνάφεια με τις υποθέσεις αυτές. Επομένως, για να διασφαλιστεί η τήρηση της αρχής της ισότητας των όπλων και μολονότι δεν υπήρξε αντιδίκος στις ως άνω υποθέσεις ούτε, εν τέλει, παρεμβαίνουσα, διότι το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη επί των υποθέσεων με την έκδοση διατάξεων, οπότε αυτή δεν υπέβαλε υπομνήματα παρεμβάσεως, η Επιτροπή ήταν αναγκαίο και δικαιολογημένο να αρνηθεί, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, την πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα υπομνήματα παρεμβάσεως που επρόκειτο να καταθέσει θα περιείχαν κατ' ανάγκην εκτιμήσεις ως προς την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών, υπογραμμίζοντας συγχρόνως ότι, στις προαναφερθείσες υποθέσεις, περιορίστηκε να απαντήσει σε ερωτήσεις που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά το άρθρο 24 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 60 Υπενθυμίζεται συναφώς, αφενός, ότι, όταν το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο αποφασίζει να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η γνωστοποίηση, τότε οφείλει καταρχήν να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με το ζήτημα πώς η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύεται από κάποια εξαίρεση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 την οποία επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο, με την επισήμανση ότι η προσβολή του συμφέροντος πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμη και όχι αμιγώς υποθετική (βλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 52).
- 61 Αφετέρου, το θεσμικό όργανο οφείλει, όταν εφαρμόζει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001, να σταθμίζει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί μέσω της μη γνωστοποίησης του περιεχομένου του οικείου εγγράφου με το γενικό συμφέρον να επιτραπεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο έγγραφο, ιδίως υπό το πρίσμα των πλεονεκτημάτων τα οποία απορρέουν, όπως επισημαίνεται και στην αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, από την αυξημένη διαφάνεια και συνίστανται στην καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, καθώς και στη μεγαλύτερη νομιμοποίηση, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα (βλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 53).
- 62 Η εξαίρεση περί προστασίας των «δικαστικών διαδικασιών», κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, έχει την έννοια ότι η προστασία του δημοσίου συμφέροντος αντίκειται στη γνωστοποίηση του περιεχομένου όχι μόνο των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί αποκλειστικώς για μια συγκεκριμένη ένδικη διαδικασία (βλ. αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψεις 88 και 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašinović κατά Συμβουλίου, T-63/10, EU:T:2012:516, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και συγκεκριμένα του περιεχομένου των

κατατεθειμένων δικογράφων ή υπομνημάτων ή των κατατεθειμένων λοιπών διαδικαστικών εγγράφων, αλλά και του περιεχομένου εσωτερικών εγγράφων του θεσμικού οργάνου που αφορούν την έρευνα της εκκρεμούς υποθέσεως καθώς και του περιεχομένου της συναφούς με την υπόθεση επικοινωνίας μεταξύ της ενδιαφερομένης ΓΔ και της νομικής υπηρεσίας ή ορισμένου δικηγορικού γραφείου, δεδομένου ότι η οριοθέτηση αυτή του πεδίου εφαρμογής της εξαιρέσεως σε σχέση με τη συγκεκριμένη υπόθεση έχει ως σκοπό να διασφαλίσει, αφενός, την προστασία των εσωτερικών εργασιών της Επιτροπής και, αφετέρου, την εμπιστευτικότητα και την προστασία της αρχής του επαγγελματικού απορρήτου των δικηγόρων (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 76, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 52).

- 63 Στο πλαίσιο αυτό, έχει αναγνωριστεί η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου μη γνωστοποίησης για τα δικόγραφα ή υπομνήματα που συνδέονται με ένδικη διαδικασία, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, εφόσον εκκρεμεί ακόμη η εν λόγω διαδικασία (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 94· της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 77, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 53), έστω και αν το προμνησθέν τεκμήριο ισχύει αποκλειστικώς για μια συγκεκριμένη εκκρεμή διαδικασία και δεν μπορεί καταρχήν να εφαρμοστεί από το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο όταν η σχετική διαδικασία έχει περατωθεί με δικαστική απόφαση (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 130).
- 64 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η εξαίρεση περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών προϋποθέτει την εξασφάλιση της τηρήσεως των αρχών της ισότητας των όπλων των διαδίκων και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης. Πράγματι, η εκ μέρους διαδίκου πρόσβαση στα έγγραφα θα μπορούσε να νοθεύσει την επιβαλλόμενη ισορροπία μεταξύ των διαδίκων, ισορροπία στην οποία στηρίζεται η αρχή της ισότητας των όπλων των διαδίκων, διότι η υποχρέωση γνωστοποίησης θα δέσμευε μόνο το θεσμικό όργανο το οποίο αφορά η σχετική αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα, και όχι το σύνολο των διαδίκων (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψεις 85 έως 87).
- 65 Γι' αυτόν ιδίως τον λόγο το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο υποθέσεων με αντικείμενο την πρόσβαση σε προκαταρκτικές εργασίες θεσμικών οργάνων σχετικές με την κατάρτιση προτάσεως νομοθετικής πράξεως, έκρινε ότι, παρά τα όσα είχε δεχτεί με την απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής (T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψεις 88 έως 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η νομολογία που μνημονεύθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως δεν αποκλείει το ενδεχόμενο και άλλα έγγραφα πέραν των δικογράφων ή υπομνημάτων και των εγγράφων που ανταλλάσσονται με τη νομική υπηρεσία θεσμικού οργάνου ειδικώς σε σχέση με ορισμένη εκκρεμή υπόθεση να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο, υπογραμμίζοντας ότι η αρχή της ισότητας των όπλων καθώς και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης βρίσκονται στο επίκεντρο της προστασίας που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, έκρινε ότι η ανάγκη εξασφάλισης της ισότητας των όπλων ενώπιον του δικαστή δικαιολογεί την προστασία όχι μόνον των εγγράφων που καταρτίζονται αποκλειστικώς για τις ανάγκες μιας συγκεκριμένης ένδικης διαφοράς, όπως είναι τα δικόγραφα ή υπομνήματα, αλλά και των εγγράφων των οποίων η γνωστοποίηση είναι ικανή να θίξει, στο πλαίσιο συγκεκριμένης ένδικης διαφοράς, την ισότητα αυτή, που συνδέεται στενά με την ίδια την έννοια της δίκαιης δίκης (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 88, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 64).
- 66 Πράγματι, στις δύο αυτές περιπτώσεις, μολονότι τα σχετικά έγγραφα δεν έχουν καταρτιστεί στο πλαίσιο συγκεκριμένης ένδικης διαδικασίας, η ακεραιότητα της ένδικης διαδικασίας και η ισότητα των όπλων μεταξύ των διαδίκων θα μπορούσαν να θιγούν σοβαρά αν οι διάδικοι είχαν προνομιούχο

πρόσβαση σε εσωτερικές πληροφορίες του αντιδίκου έχουσες στενή σχέση με τις νομικές πτυχές εκκρεμούς διαφοράς ή διαφοράς ενδεχόμενης μεν, πλην όμως επικείμενης (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 90, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 65).

- 67 Εντούτοις, για να είναι δυνατή η εφαρμογή της ως άνω εξαιρέσεως πρέπει τα ζητούμενα έγγραφα, κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως που αρνείται την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα, να έχουν όντως συνάφεια με εκκρεμή ένδικη διαδικασία ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, για την οποία το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο επικαλείται την εξαίρεση αυτή ή για εκκρεμή υπόθεση ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, υπό την προϋπόθεση η υπόθεση αυτή να εγείρει ζήτημα ερμηνείας ή κύρους πράξεως του δικαίου της Ένωσης και, επομένως, λαμβανομένης υπόψη της όλης αλληλουχίας της υποθέσεως, να υφίσταται ισχυρό ενδεχόμενο υποβολής προδικαστικού ερωτήματος (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψεις 88 και 89, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 64).
- 68 Το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί ακριβώς υπό το πρίσμα των ως άνω νομολογιακών εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η εμπειριστατωμένη νομολογία επί της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω και όπως περιλαμβάνεται στις αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής (T-796/14, EU:T:2016:483), και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής (T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487), δεν στηρίζεται σε διασταλτική ερμηνεία της εξαιρέσεως αυτής αντίθετη προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, το οποίο, εξάλλου, δεν έχει μέχρι σήμερα επιληφθεί ευθέως τέτοιου ζητήματος.
- 69 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα επίδικα έγγραφα δεν καταρτίστηκαν ειδικώς σε σχέση με ορισμένη εκκρεμή ένδικη διαδικασία.
- 70 Εντούτοις, αφενός, επισημαίνεται ότι, τη 19η Σεπτεμβρίου 2016, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και η οποία είναι η μόνη κρίσιμη εν προκειμένω (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 54), εκκρεμούσαν τρεις ένδικες διαδικασίες, και συγκεκριμένα οι υποθέσεις ασύλου, οι οποίες αφορούσαν ειδικώς τη νομιμότητα της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016, η οποία εκδόθηκε σε συνέχεια της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 8ης Μαρτίου 2016. Εξάλλου, στις υποθέσεις εκείνες, η Επιτροπή, η οποία δεν ήταν αντίδικος, είχε, κατά την ημερομηνία αυτή, υποβάλει αίτηση παρεμβάσεως δυνάμει του άρθρου 143 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 71 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι τα επίδικα έγγραφα καταρτίστηκαν από τη νομική υπηρεσία, η οποία ήταν επιφορτισμένη με την εκπροσώπηση της Επιτροπής στις ως άνω ένδικες διαδικασίες, και έχουν στενή σχέση με τις νομικές πτυχές της διαφοράς που βρισκόταν στο επίκεντρο των ενδίκων διαδικασιών αυτών. Πράγματι, τα έγγραφα αυτά αφορούν τις λεπτομερείς ρυθμίσεις για την επιστροφή, υπό την τήρηση των προβλεπόμενων από το δίκαιο της Ένωσης διαδικασιών χορηγήσεως ασύλου, των μεταναστών που δεν έχουν άδεια διαμονής και, μεταξύ άλλων, τις προβλεπόμενες διαδικασίες που έπονται των αποφάσεων με τις οποίες οι αιτήσεις ασύλου απορρίπτονται ως απαράδεκτες ή ως αβάσιμες και οι οποίες, στην Ελλάδα, εκδίδονται από τις επιτροπές προσφυγών.
- 72 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να στηριχτεί στην εξαίρεση περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σε σχέση με το σύνολο των επίδικων εγγράφων.

- 73 Συναφώς, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε τεκμήριο μη γνωστοποίησης στηριζόμενο στην προστασία των ενδίκων διαδικασιών, αλλά προέβη σε εξατομικευμένη εξέταση καθενός από τα επίδικα έγγραφα.
- 74 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών

- 75 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι νομικές συμβουλές και οι νομικές αναλύσεις τις οποίες αφορά η αίτηση προσβάσεως αφορούν τη θέσπιση των νομικών πράξεων που εκδόθηκαν ή πρόκειται να εκδοθούν για την υλοποίηση της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016, οπότε, κατά την άποψή της, τα έγγραφα αυτά συνδέονται με νομοθετική διαδικασία, εν προκειμένω τη διαδικασία τροποποίησης της αποφάσεως 2015/1601 και του κανονισμού 539/2001, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η Επιτροπή δεν επιτρεπόταν να αρνηθεί τη γνωστοποίησή τους.
- 76 Ανεξαρτήτως της ως άνω πτυχής και ακόμη και αν υποτεθεί ότι «το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονταν οι περιλαμβανόμενες στα ζητούμενα έγγραφα προκαταρκτικές απόψεις δεν αφορούσε τις προαναφερθείσες νομοθετικές διαδικασίες», η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε πώς ακριβώς η γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων θα της αφαιρούσε τη δυνατότητα να λάβει ειλικρινείς, αντικειμενικές και πλήρεις συμβουλές κατά την έννοια της νομολογίας. Ειδικότερα, η Επιτροπή περιορίστηκε συναφώς στην κατηγορηματική δήλωση ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών «θα την αποστερούσε από ένα ουσιώδες στοιχείο για την υλοποίηση της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας». Εντούτοις, με την απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψεις 57 έως 64), το Δικαστήριο καθιέρωσε τον κανόνα ότι η παροχή νομικών συμβουλών που αφορούν το νομοθετικό έργο πρέπει να γνωστοποιείται. Εν πάση περιπτώσει, στο μέτρο που, κατά την προσφεύγουσα, τα επίδικα έγγραφα προορίζονταν να παράσχουν διευκρινίσεις στην Επιτροπή ως προς την αρμοδιότητα της Ένωσης να εκδώσει τις δηλώσεις ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016 και ως προς το κεκτημένο της Ένωσης στον τομέα του ασύλου, το θεσμικό αυτό όργανο δεν μπορούσε ευλόγως να προσδοκά ότι οι παρασχεθείσες νομικές συμβουλές θα παραμείνουν απόρρητες. Αντιθέτως, όφειλε να προβλέψει ότι οι συμβουλές αυτές κάποια στιγμή θα δίδονταν στη δημοσιότητα και, στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα δεν αντιλαμβάνεται πώς θα ήταν γενικώς δυνατόν η γνωστοποίηση εγγράφων όπως είναι τα επίδικα να εμποδίσει το θεσμικό όργανο αυτό από το να ζητήσει νομικές συμβουλές.
- 77 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, ακόμη και αν η προστασία της παροχής νομικών συμβουλών ήταν δυνατόν να αποτελέσει δικαιολογητική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση αυτή πρέπει, πάντως, να ακυρωθεί λόγω «ελλείψεως νομικού συλλογισμού» («lack of reasoning») οφειλόμενης στην άνευ συνοχής περιγραφή και στη συγκεχυμένη επιχειρηματολογία της Επιτροπής όσον αφορά τη φύση, το περιεχόμενο και το πλαίσιο καταρτίσεως των επίδικων εγγράφων.
- 78 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου, διευκρινίζοντας ευθύς εξ αρχής ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα επίδικα έγγραφα δεν καταρτίστηκαν ούτε παραλήφθηκαν στο πλαίσιο διαδικασιών για την έκδοση νομικών δεσμευτικών πράξεων εντός των κρατών μελών ή με αποδέκτες τα κράτη μέλη, κατά την έννοια της σκέψεως 68 της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374). Ειδικότερα, τα έγγραφα αυτά συνιστούν απλώς προκαταρκτικές απόψεις επί ζητημάτων τα οποία βρίσκονταν υπό συζήτηση αναφορικά με τις προτάσεις τροποποίησης της αποφάσεως 2015/1601 και του κανονισμού 539/2001. Επομένως, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως έγγραφα καταρτισθέντα για τους σκοπούς των νομοθετικών διαδικασιών που είχαν ως αντικείμενο τις δύο αυτές πράξεις του δικαίου της Ένωσης, όπως ισχύουν σήμερα. Κατά την

Επιτροπή, τα έγγραφα αυτά, δεδομένου ότι συνιστούν απλώς ενδοϋπηρεσιακές προκαταρκτικές νομικές απόψεις του θεσμικού οργάνου, ενδέχεται, αν γνωστοποιούνταν εκτός του πλαισίου στο οποίο καταρτίστηκαν, να παρερμηνεύονταν ή να προκαλούσαν παρανόηση.

- 79 Η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επισήμανε στην προσφεύγουσα την ύπαρξη εν εξελίξει εργασιών σε συνεννόηση με τις αρμόδιες εθνικές αρχές για το ευαίσθητο ζήτημα της προσφυγικής κρίσεως. Επομένως, η γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων, τα οποία αφορούσαν την ερμηνεία του κεκτημένου της Ένωσης στον τομέα του ασύλου, θα είχε σοβαρή επίπτωση στο συμφέρον της Επιτροπής να λάβει ειλικρινείς, αντικειμενικές και πλήρεις συμβουλές, δεδομένου μάλιστα ότι, από τον Μάρτιο του 2016, το θεσμικό όργανο αυτό βρισκόταν σε εντατικές και διαρκείς επαφές με τις αρχές των εμπλεκόμενων κρατών μελών, ιδίως δε της Ελληνικής Δημοκρατίας, σε σχέση με τα αναγκαία μέτρα που έπρεπε να ληφθούν προκειμένου να διασφαλιστούν η υλοποίηση των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016 καθώς και ο έλεγχος της μεταναστευτικής κρίσεως.
- 80 Συναφώς, το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα επιχείρημα ότι τα επίδικα έγγραφα περιέχουν ερμηνεία που φέρεται να στηρίζεται σε αντικειμενικά δεδομένα και ότι τα εξεταζόμενα με τα έγγραφα αυτά ζητήματα αποτέλεσαν αντικείμενο συζητήσεων μεταξύ ειδικών δεν είναι ικανό να εμποδίσει την Επιτροπή από το να προστατεύει τη δυνατότητά της να λαμβάνει ειλικρινείς, αντικειμενικές και πλήρεις συμβουλές επί ενός ευαίσθητου ζητήματος και σε ένα πολύ κρίσιμο χρονικό σημείο για την υλοποίηση της δηλώσεως ΕΕ-Τουρκίας της 18ης Μαρτίου 2016, ενώ υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή μερίμνησε για την, σε τακτική βάση, διάθεση πληροφοριών στο κοινό όσον αφορά την υλοποίηση της εν λόγω δηλώσεως.
- 81 Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι ο λόγος ακυρώσεως ο οποίος αφορά την προβαλλόμενη «έλλειψη νομικού συλλογισμού» στην προσβαλλόμενη απόφαση προβλήθηκε στο πλαίσιο και μόνο του υπομνήματος απαντήσεως και, ελλείψει πειστικών εξηγήσεων από την προσφεύγουσα για την εκ μέρους της εκπρόθεσμη προβολή του, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα ουδόλως τεκμηριώνει τον λόγο αυτό, ο οποίος, ως εκ τούτου, είναι προδήλως αβάσιμος.
- 82 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι η σχετική με την παροχή νομικών συμβουλών εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 αποσκοπεί στην προστασία του συμφέροντος που έχει ένα θεσμικό όργανο να ζητεί νομικές συμβουλές και να λαμβάνει συμβουλές ειλικρινείς, αντικειμενικές και πλήρεις, για να μπορεί δε το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο να επικαλεστεί την εξαίρεση αυτή, ο κίνδυνος προσβολής του συμφέροντος πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψεις 42 και 43).
- 83 Συναφώς, όσον αφορά το ενδεχόμενο η γνωστοποίηση απόψεως της νομικής υπηρεσίας επί προτάσεως νομοθετικής πράξεως να προκαλέσει αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της εκδοθείσας νομοθετικής πράξεως, έχει κριθεί ότι ακριβώς η διασφαλιζόμενη στο πλαίσιο αυτό διαφάνεια, η οποία παρέχει τη δυνατότητα να τίθενται σε ανοικτό διάλογο οι διάφορες δισταγμένες απόψεις, συμβάλλει στο να αποκτούν τα θεσμικά όργανα μεγαλύτερη νομιμοποίηση στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και στο να αυξάνεται η εμπιστοσύνη των Ευρωπαίων πολιτών προς αυτά. Πράγματι, αμφιβολίες στους πολίτες δημιουργεί κυρίως η έλλειψη πληροφόρησης και διαλόγου τόσο επί της νομιμότητας μεμονωμένης πράξεως όσο και επί της νομιμότητας της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων στο σύνολό της (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 59).
- 84 Εντούτοις, εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με όσα προβάλλει η προσφεύγουσα στηριζόμενη στην αναφορά, εντός της προσβαλλόμενης αποφάσεως και σε σχέση με την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, στις προτάσεις τροποποίησης της αποφάσεως 2015/1601 και του κανονισμού 539/2001, τα επίδικα έγγραφα δεν συνιστούν παροχή νομικών συμβουλών επί συγκεκριμένης προτάσεως νομοθετικής πράξεως. Πράγματι, τα έγγραφα αυτά συνιστούν διατύπωση προκαταρκτικών απόψεων της νομικής υπηρεσίας

επί διαφόρων πτυχών του δικαίου της Ένωσης στον τομέα του ασύλου όπως αυτό έχει τεθεί σε εφαρμογή στην ελληνική έννομη τάξη και επί των πολιτικών δεσμεύσεων που επιτεύχθηκαν κατόπιν διαπραγματεύσεων και συνομολογήθηκαν, υπό τη μορφή «δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας», μεταξύ των αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων της Ένωσης και του Τούρκου ομολόγου τους.

- 85 Πάντως, η μη νομοθετική δραστηριότητα των θεσμικών οργάνων δεν εκφεύγει του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001. Αρκεί συναφώς να υπομνησθεί ότι στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού διευκρινίζεται ότι αυτός «εφαρμόζεται σε όλα τα έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της [...] Ένωσης» (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 21ης Ιουλίου 2011, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, C-506/08 P, EU:C:2011:496, σκέψεις 87, 88 και 109, και της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 107 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 86 Εν προκειμένω, τα επίδικα έγγραφα περιλαμβάνουν νομικές απόψεις που είχαν ως αποδέκτες, μεταξύ άλλων, τα γραφεία του Προέδρου της Επιτροπής, του Υπατού Εκπροσώπου της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας και του μέλους της Επιτροπής που είναι αρμόδιο για τις εσωτερικές υποθέσεις, και οι οποίες ζητήθηκαν σε σύντομη προθεσμία, προς επικουρία των εκπροσώπων της Επιτροπής κατά τις συσκέψεις τους με τους εκπροσώπους της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Τουρκίας, προκειμένου για τον καθορισμό των μέτρων τα οποία έπρεπε να ληφθούν στο πλαίσιο της υλοποίησης των δεσμεύσεων που αναλήφθηκαν βάσει των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016.
- 87 Συναφώς, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η γνωστοποίηση τέτοιων προπαρασκευαστικών και ενδοϋπηρεσιακών νομικών συμβουλών, οι οποίες καταρτίστηκαν για τους σκοπούς πολιτικού διαλόγου μεταξύ του ενδιαφερόμενου θεσμικού οργάνου και εκπροσώπων ενός κράτους μέλους και ενός τρίτου κράτους θα μπορούσε πράγματι να θίξει, κατά τρόπο προβλέψιμο, το συμφέρον της Επιτροπής να ζητεί και να λαμβάνει από τις διάφορες υπηρεσίες της ειλικρινείς, αντικειμενικές και πλήρεις νομικές συμβουλές, προκειμένου να προετοιμάσει την οριστική θέση της ως θεσμικό όργανο, και μάλιστα σε έναν ιδιαιτέρως ευαίσθητο πολιτικό τομέα και ενόψει της επείγουσας ανάγκης να ληφθούν μέτρα για την αντιμετώπιση του κρίσιμου μεταναστευτικού ζητήματος.
- 88 Πράγματι, οι ενδοϋπηρεσιακές διαβουλεύσεις τις οποίες αποτυπώνουν εν προκειμένω τα επίδικα έγγραφα και οι οποίες πάντως συνοδεύτηκαν από τηλεφωνικές συνδιαλέξεις αποτελούν προπαρασκευαστικό έργο αναγκαίο για την εύρυθμη λειτουργία του οργάνου αυτού. Όντως, η ειλικρίνεια, η αντικειμενικότητα, η πληρότητα όπως και η ταχύτητα προετοιμασίας των νομικών συμβουλών αυτών, οι οποίες παρασχέθηκαν υπό επείγουσες συνθήκες –όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την ενίοτε προχωρημένη ώρα κατά την οποία τα μέλη της νομικής υπηρεσίας απέστειλαν τα σχετικά μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στην Προεδρία της Επιτροπής και στη ΓΔ που υπάγεται στο μέλος της Επιτροπής το οποίο είναι αρμόδιο για τις εσωτερικές υποθέσεις–, θα διακυβεύονταν εν προκειμένω, αν οι συντάκτες των συμβουλών αυτών, οι οποίες καταρτίστηκαν εσπευσμένα με σκοπό την προπαρασκευή των συναντήσεων των υπεύθυνων του θεσμικού οργάνου με τους εκπροσώπους κράτους μέλους και τρίτου κράτους, έπρεπε να αναμένουν ότι τα σχετικά μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου θα μπορούσαν να τεθούν στη διάθεση του κοινού.
- 89 Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση που διατύπωσε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως και η οποία αφορά «έλλειψη νομικού συλλογισμού» εκ μέρους της Επιτροπής στην προσβαλλόμενη απόφαση ή ανεπαρκή αιτιολογία, αρκεί η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η περιγραφή της φύσεως και του περιεχομένου των ζητηθέντων εγγράφων, καθώς και οι λόγοι αρνήσεως που εξέθεσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, συμπεριλαμβανομένης της εκθέσεως του πλαισίου εντός του οποίου καταρτίστηκαν τα έγγραφα αυτά, δεν ενέχουν αντιφάσεις και ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί ο λόγος απαραδέκτου που προβάλλει συναφώς η Επιτροπή με το υπόμνημα ανταπαντήσεως.

90 Κατόπιν των ανωτέρω, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων

- 91 Για την περίπτωση κατά την οποία αναγνωριστεί, στην υπό κρίση υπόθεση, η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου προσβολής ή συγκεκριμένης προσβολής της προστασίας των ενδίκων διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών, η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζει επικουρικώς ότι υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον προς γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία φράση, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, για να καταστεί δυνατή η λογοδοσία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και η απόδειξη της νομιμοποιητικής βάσεως των αποφάσεων που λαμβάνουν στο όνομα των πολιτών της Ένωσης, οι πολίτες πρέπει να είναι σε θέση να κατανοήσουν το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου λαμβάνονται οι αποφάσεις αυτές. Επομένως, θα πρέπει να επιτραπεί η πρόσβαση των πολιτών στα επίδικα έγγραφα, έστω και αν η γνωστοποίηση αυτή θα μπορούσε ενδεχομένως να θίξει την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών και των ενδίκων διαδικασιών.
- 92 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία φράση, του κανονισμού 1049/2001, κατά το μέρος που η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει την ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος προς γνωστοποίηση και, γενικότερα, να προβεί σε στάθμιση των συμφερόντων που εξυπηρετούνται από τη γνωστοποίηση και εκείνων που αντιτίθενται στη γνωστοποίηση αυτή. Συναφώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το επιχείρημα του θεσμικού οργάνου αυτού ότι, στην αίτησή της, διατύπωσε απλώς γενικές εκτιμήσεις από τις οποίες δεν προέκυπτε ότι η αρχή της διαφάνειας είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ιδιαίτερος επιτακτικό χαρακτήρα. Ειδικότερα, η προβληθείσα ιδιαιτερότητα της μεταναστευτικής κρίσεως και των μέτρων για την αντιμετώπισή της θα αρκούσε για να αποδειχτεί, εν προκειμένω, η ύπαρξη ειδικού δημοσίου συμφέροντος προς γνωστοποίηση, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία φράση, του κανονισμού 1049/2001.
- 93 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου, υπογραμμίζοντας ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι, στην αίτησή της, είχε απλώς επικαλεστεί την αρχή της διαφάνειας, χωρίς να αποδείξει από ποια ακριβώς άποψη η αρχή αυτή είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τόσο επιτακτικό χαρακτήρα ώστε να μπορεί να κατισχύσει των θεμιτών λόγων που δικαιολογούσαν τη μη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων.
- 94 Εν προκειμένω, η Επιτροπή εξέτασε αν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, πλην όμως, κατά το θεσμικό όργανο αυτό, η προσφεύγουσα είναι εκείνη που όφειλε να αποδείξει την ύπαρξη τέτοιου συμφέροντος. Ως προς την πτυχή αυτή, όμως, η προσφεύγουσα περιορίστηκε απλώς σε γενικές εκτιμήσεις σχετικές με το δικαίωμα της κοινωνίας στην πληροφόρηση και το δικαίωμα των πολιτών να κατανοήσουν το επίμαχο νομικό πλαίσιο, οι οποίες, κατά την άποψη της Επιτροπής, ουδόλως ήταν ικανές να αποδείξουν ότι η αρχή της διαφάνειας είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τόσο επιτακτικό χαρακτήρα ώστε να μπορεί να κατισχύσει των λόγων που δικαιολογούσαν τη μη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων, δεδομένου μάλιστα ότι η Επιτροπή μερίμνησε για την πληροφόρηση των πολιτών, με την παροχή επικαιροποιημένων στοιχείων, όπως η ανακοίνωση της 16ης Μαρτίου 2016, με τίτλο «Επόμενα επιχειρησιακά στάδια της συνεργασίας ΕΕ-Τουρκίας στον τομέα της μετανάστευσης». Εξάλλου, η διεξαγωγή ακαδημαϊκών συζητήσεων δεν μπορεί να αποτελέσει απόδειξη της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία φράση, του κανονισμού 1049/2001.
- 95 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, για ορισμένα από τα επίδικα έγγραφα, εφαρμοζόταν η εξαίρεση περί προστασίας των διεθνών σχέσεων. Αναφορικά, όμως, με την εξαίρεση αυτή, η οποία διέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν έχει προβλέψει στάθμιση με κάποιο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον προς γνωστοποίηση.

- 96 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, όταν θεσμικό όργανο εφαρμόζει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, οφείλει να σταθμίζει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευτεί μέσω της μη γνωστοποίησης του οικείου εγγράφου ιδίως με το γενικό συμφέρον να επιτραπεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο έγγραφο, λαμβανομένων υπόψη των πλεονεκτημάτων τα οποία απορρέουν, όπως επισημαίνεται και στην αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, από μια αυξημένη διαφάνεια και συνίστανται στην καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, καθώς και στη μεγαλύτερη νομιμοποίηση, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα (βλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 97 Εντούτοις, απόκειται στον αιτούντα την πρόσβαση να επικαλεστεί κατά τρόπο συγκεκριμένο στοιχεία που να θεμελιώνουν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 94· της 16ης Ιουλίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-612/13 P, EU:C:2015:486, σκέψη 90, και της 23ης Ιανουαρίου 2017, Justice & Environment κατά Επιτροπής, T-727/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:18, σκέψη 49).
- 98 Συναφώς, το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δύναται να δικαιολογήσει τη γνωστοποίηση εγγράφου δεν απαιτείται κατ' ανάγκην να διαφοροποιείται από τις αρχές από τις οποίες διαπνέεται ο κανονισμός 1049/2001 (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 92, και της 16ης Ιουλίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-612/13 P, EU:C:2015:486, σκέψη 92).
- 99 Στο πλαίσιο αυτό, η αρχή της διαφάνειας, από την οποία διαπνέεται ο κανονισμός 1049/2001 και την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, συμβάλλει στην ενίσχυση της δημοκρατίας παρέχοντας στον πολίτη τη δυνατότητα να ελέγχει το σύνολο των πληροφοριών που αποτέλεσαν τη βάση μιας νομοθετικής πράξεως. Συγκεκριμένα, η δυνατότητα του πολίτη να γνωρίζει τις βάσεις της νομοθετικής δράσεως συνιστά προϋπόθεση για την αποτελεσματική άσκηση των δημοκρατικών του δικαιωμάτων (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 46).
- 100 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι τα επίδικα έγγραφα δεν καταρτίστηκαν στο πλαίσιο νομοθετικής διαδικασίας κατά την έννοια της Συνθήκης ΛΕΕ.
- 101 Εντούτοις, η προσφεύγουσα διατύπωσε γενικές εκτιμήσεις περί της αρχής της διαφάνειας, σχετικές με τη διασφάλιση, προς το γενικό συμφέρον, της καλύτερης συμμετοχής των πολιτών στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων καθώς και της μεγαλύτερης νομιμοποίησης, αποτελεσματικότητας και υπευθυνότητας της διοικήσεως έναντι του πολίτη σε ένα δημοκρατικό σύστημα (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 45).
- 102 Συναφώς, καταρχάς, στον βαθμό που διαπιστώθηκε ότι η άρνηση γνωστοποίησης του πρώτου επίδικου εγγράφου καλυπτόταν από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές σε σχέση με το έγγραφο αυτό. Πράγματι, στο πλαίσιο της διατάξεως αυτής, τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να αρνούνται την πρόσβαση στα έγγραφα που εμπίπτουν στις υποχρεωτικές αυτές εξαιρέσεις, όταν αποδεικνύονται οι περιστάσεις τις οποίες καλύπτουν οι εν λόγω εξαιρέσεις, χωρίς να είναι αναγκαίο να προβούν σε στάθμιση της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος με ένα υπέρτερο γενικό συμφέρον (αποφάσεις της 25ης Απριλίου 2007, WWF European Policy Programme κατά Συμβουλίου, T-264/04, EU:T:2007:114, σκέψεις 44 και 45, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψη 44).

- 103 Περαιτέρω, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, έλαβε υπόψη τις σχετικές με την αρχή της διαφάνειας γενικές εκτιμήσεις που διατύπωσε η προσφεύγουσα με την επιβεβαιωτική αίτηση, πλην όμως έκρινε ότι οι εκτιμήσεις αυτές δεν ήταν ικανές να αποδείξουν ότι η αρχή της διαφάνειας είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τόσο επιτακτικό χαρακτήρα ώστε να μπορεί να κατισχύσει των θεμιτών λόγων που δικαιολογούσαν τη μη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων.
- 104 Συναφώς, επισημαίνεται επίσης ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι συντάκτες των επίδικων εγγράφων δεν διατύπωσαν σε αυτά οποιαδήποτε εκτίμηση σχετική με την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών της ενόψει της εκδόσεως των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας της 8ης και της 18ης Μαρτίου 2016.
- 105 Υπό τις συνθήκες αυτές, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα, πρέπει να διαπιστωθεί ότι αυτή δεν απέδειξε από ποια ακριβώς άποψη η αρχή της διαφάνειας είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τόσο επιτακτικό χαρακτήρα ώστε να δικαιολογεί, τουλάχιστον όσον αφορά τα έγγραφα που δεν καλύπτονται από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, τη γνωστοποίηση των επίδικων εγγράφων τα οποία καλύπτονταν από την προστασία των ενδίκων διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών. Ως εκ περισσού, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ως άνω εκτίμηση ισχύει επίσης για τα έγγραφα που καλύπτονται από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.
- 106 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί το τρίτο σκέλος και, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001

- 107 Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, τον οποίο προβάλλει επικουρικώς και ο οποίος θα πρέπει να εξεταστεί πριν από τον τρίτο λόγο, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι δεν ήταν δυνατή η μερική πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα. Ειδικότερα, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των εγγράφων αυτών, είναι αδύνατο το σύνολο του περιλαμβανόμενου σε αυτά κειμένου να καλυπτόταν από τις εξαιρέσεις στις οποίες στηρίχτηκε η Επιτροπή. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, αρνούμενη, με την προσβαλλόμενη απόφαση, να επιτρέψει στην προσφεύγουσα μερική πρόσβαση, παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001.
- 108 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως αυτού, υπογραμμίζοντας ότι, όπως διευκρίνισε με την προσβαλλόμενη απόφαση, είχε εξετάσει το ενδεχόμενο να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα, πλην όμως το απέρριψε με την αιτιολογία ότι το σύνολο του περιεχομένου των εν λόγω εγγράφων καλυπτόταν από τις εξαιρέσεις που δικαιολογούν τη μη γνωστοποίηση βάσει του κανονισμού 1049/2001.
- 109 Συναφώς, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001, «[ε]άν μόνον μέρη του ζητούμενου εγγράφου καλύπτονται από οιαδήποτε εξαίρεση, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δίδονται στη δημοσιότητα».
- 110 Κατά πάγια νομολογία, η εξέταση της δυνατότητας μερικής προσβάσεως σε έγγραφο των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να διενεργείται βάσει της αρχής της αναλογικότητας (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, Τ-331/11, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2013:419, σκέψη 83· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Συμβούλιο κατά Hautala, C-353/99 Ρ, ΕΥ:C:2001:661, σκέψεις 27 και 28).

- 111 Από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να εξετάζουν αν πρέπει να επιτρέψουν μερική πρόσβαση στα έγγραφα που αφορά η σχετική αίτηση, περιορίζοντας την ενδεχόμενη άρνηση προσβάσεως μόνο σε εκείνα τα στοιχεία τα οποία καλύπτονται από τις προβλεπόμενες εξαιρέσεις. Το θεσμικό όργανο οφείλει να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση αν ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει με την άρνηση παροχής προσβάσεως στο έγγραφο μπορεί να επιτευχθεί και διά της απλής αποκρύψεως των χωρίων που ενδέχεται να βλάψουν το προστατευόμενο δημόσιο συμφέρον (αποφάσεις της 25ης Απριλίου 2007, WWF European Policy Programme κατά Συμβουλίου, T-264/04, EU:T:2007:114, σκέψη 50, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψη 84· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Συμβούλιο κατά Hautala, C-353/99 P, EU:C:2001:661, σκέψη 29).
- 112 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση και όπως η ίδια επισήμανε στο κείμενο της αποφάσεως αυτής, εξέτασε τη δυνατότητα να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση της προσφεύγουσας στα επίδικα έγγραφα.
- 113 Εντούτοις, από τα επίδικα έγγραφα που προσκόμισε η Επιτροπή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν προκύπτει ότι θα ήταν δυνατόν να επιτραπεί η μερική πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα χωρίς μια τέτοια απόφαση να έχει ως αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν τα τμήματα εκείνα των εγγράφων σε σχέση με τα οποία η άρνηση προσβάσεως ήταν δικαιολογημένη και, μεταξύ άλλων, οι στρατηγικοί στόχοι στους οποίους θα στηρίζονταν οι συζητήσεις σχετικά με την υλοποίηση, υπό την καθοδήγηση της Ένωσης, των δηλώσεων ΕΕ-Τουρκίας από την Ελληνική Δημοκρατία και τη Δημοκρατία της Τουρκίας.
- 114 Τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης έχουν συναφώς αναγνωρίσει ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, το καθού θεσμικό όργανο, εν προκειμένω η Επιτροπή, δεν υποχρεούται, στην αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως, να προσδιορίσει το ευαίσθητο περιεχόμενο των επίδικων εγγράφων το οποίο δεν είναι δυνατόν να δοθεί στη δημοσιότητα μέσω γνωστοποιήσεως, εφόσον ο προσδιορισμός αυτός θα είχε ως αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν πληροφορίες στην προστασία των οποίων αποσκοπεί η προβαλλόμενη εξαίρεση περί προστασίας του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 82, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Besselink κατά Συμβουλίου, T-331/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:419, σκέψη 106), περίπτωση στην οποία ενέπιπτε το πρώτο επίδικο έγγραφο.
- 115 Η ως άνω διαπίστωση ισχύει επίσης για το δεύτερο και το τρίτο επίδικο έγγραφο, το περιεχόμενο των οποίων δεν ήταν δυνατόν να γνωστοποιηθεί εν μέρει, διότι άλλως θα θιγόταν η προστασία των ενδίκων διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών.
- 116 Κατόπιν των ανωτέρω, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001

- 117 Στο μέτρο κατά το οποίο από την απόρριψη του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να αρνηθεί την πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα, στηριζόμενη στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί το βάσιμο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.
- 118 Κατά συνέπεια, χωρίς να είναι αναγκαίο να διατυπωθεί κρίση επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 119 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 120 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Access Info Europe στα δικαστικά έξοδα.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Φεβρουαρίου 2008.

(υπογραφές)